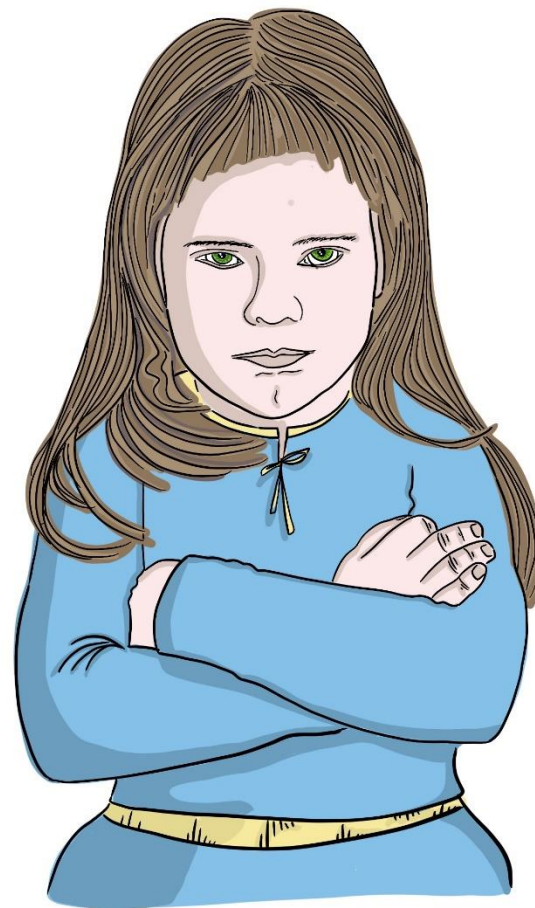

La festa d'aniversari

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Blanca Tulleuda

Un, dos, tres, quatre... i així fins a vint-i-sis eren els dies que la Martina va contar al calendari per tal d'arribar a la data que feia mesos havia senyalat en vermell: el dia del seu aniversari.

La Martina esperava aquell dia des del mateix instant en que bufava les espelmes de l'aniversari anterior i es passava tot l'any imaginant com seria la seva propera festa. Qui serien els convidats, quina samarreta es posaria, com havia de ser el pastís, i fins i tot quins regals li havien de fer.

La Martina ho imaginava tot perquè volia que les coses sortissin exactament com les planejava. No li agradaven els contratemps i estava convençuda que era molt millor tenir ben clar com havia de ser una cosa perquè aquesta sortís perfecte. Així doncs, la Martina sempre sabia amb qui s'asseuria a l'autocar si feien una excursió, quin pijama es posaria si anava a dormir a casa un amic, o fins i tot quin berenar menjaria quan arribés a casa després de l'escola.

Li agradava que les coses fossin tal com les imaginava i ara només li quedaven vint-i-sis dies per acabar de decidir que el pastís havia de ser de tres pisos i amb melmelada d'anís, els regals havien de començar per la lletra C, i de convidats en volia divuit, ni un més ni un menys. La Martina ja ho tenia tot organitzat i tan sols li quedava esperar el gran dia, 14, 15, 16...24, 25... i per fi el dia assenyalat. El dia del seu aniversari!

—Mama!!! Plou!—Va exclamar la Martina quan va obrir els ulls i va veure l'aigua regalimant de valent a l'altre costat de la finestra.

—Em sembla que no podem sortir al parc, haurem de fer la festa a casa. —Va explicar la mare. —Però segur que també ens divertirem.

I ara! Què tenia de divertit celebrar una festa al menjador? Va pensar la Martina. I un nuvolot de mal humor se li va instal·lar al ventre.

—No ho vull! —Va cridar la Martina. —Serà un desastre.

Però per sort, als convidats no els va fer por la pluja i a mida que anaven arribant, a la Martina no li va quedar més remei que sortir de la seva habitació a saludar. Hi havia els avis, la tieta, les amigues i els amics, i fins i tot una senyora que no coneixia de res però que insistia a dir que era una amiga de la família que feia anys va marxar a viure a l'estranger. Però per més que el menjador es veia ben atapeït, la Martina va adonar-se que només eren 17.

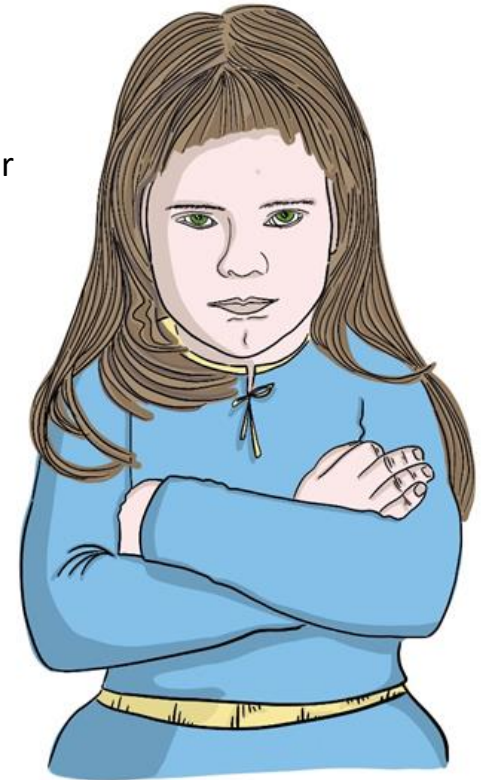
—On són els tiets de Reus?—va preguntar.

—Han hagut d'anar a l'hospital, sembla que avui naixerà la teva cosina.—Va dir content el pare.

—I no vindran a la meva festa??? — Va exclamar enfurismada la Martina.

Però era evident que no i el núvol al ventre de la Martina encara es va fer més gros.

Ni parc, ni tiets, que més podia sortir malament?

— Vigileu que porto el pastís! — Va cridar el pare. I per la porta del menjador va aparèixer l'home amb un preciós pastís de tres pisos, que intentava arribar a la taula tot esquivant convidats. A punt va estar d'aconseguir-ho sinó fos perquè la senyora aquella que la Martina no havia convidat va esternudar, i de l'ensurt l'àvia va fer un bot que va donar un cop al braç del pare, que va desequilibrar-se i va acabar llençant el pastís sobre la taula.

— Això és un desastre! — Va cridar la Martina. I per més que el pare i la resta de convidats reien contents i divertits, la Martina ja no ho va suportar més i va córrer a tancar-se a l'habitació.

— Martina... — Va xiuxiuejar l'avi des de l'altre costat de la porta. — Vine que et perdràs els regals.

I la Martina, malgrat sentia com el núvol fosc li pujava al pit, va decidir fer el cor fort i tornar de nou al menjador.

Allí l'esperaven un munt de paquets decorats amb llaços de colors i la Martina en va obrir un. Era un Casc d'astronauta que li va semblar molt divertit, després va obrir unes Cartes per fer màgia i finalment un Caseta nova pel hámster. Caram, semblava que això dels regals estava sortint prou bé. Tothom havia seguit les seves indicacions. Però quan va voler buscar el hámster per mostrar-li la seva nova llar, l'animal es va escapar. — Vigileu a no trepitjar-lo! —va cridar la mare.

I hi va haver qui es va enfilem a una cadira i amb les presses va llençar una de les begudes sobre les cartes, un altre va pujar dalt la taula i amb els nervis va fer caure el casc que es va trencar, i encara un tercer va agafar la caseta nova i va perseguir l'animal fins a caçar-lo però pel camí va anar trepitjant tots els paquets per obrir i que ara estaven ben aixafats.

La Martina no es podia creure el que estava passant i quan va veure el menjador ple de convidats enfilats allà on podien, els regals trencats, el pastís aixafat i un toll de beguda enganxifosa escampada pel terra, va sentir com el núvol que fins ara aguantava al pit, li pujava per la gola i se li escapava pels ulls amb un plor descontrolat.

Aquest no era en absolut l'aniversari que ella havia imaginat. I trista i enfadada va tornar a tancar-se a la seva habitació.

Ja no tenia ganes de començar a comptar els dies per la propera festa. Ja no volia preparar res perquè res sortia com ella volia. Tot era un desastre i ni tan sols va voler contestar quan la seva amiga Lia va apropar-se a l'altre costat de la porta per dir-li que aquella havia estat la festa d'aniversari més divertida del món. Tampoc va respondre quan el Pere i el Biel van exclamar contents que volien que la Martina els ajudés a preparar les seves festes si havien de ser com aquella i encara va sentir a la senyora que venia de l'estranger lamentant-se per no haver assistit a cap altre aniversari tan fantàstic com aquell.

Com podia ser que tothom s'ho estigués passant bé menys ella?

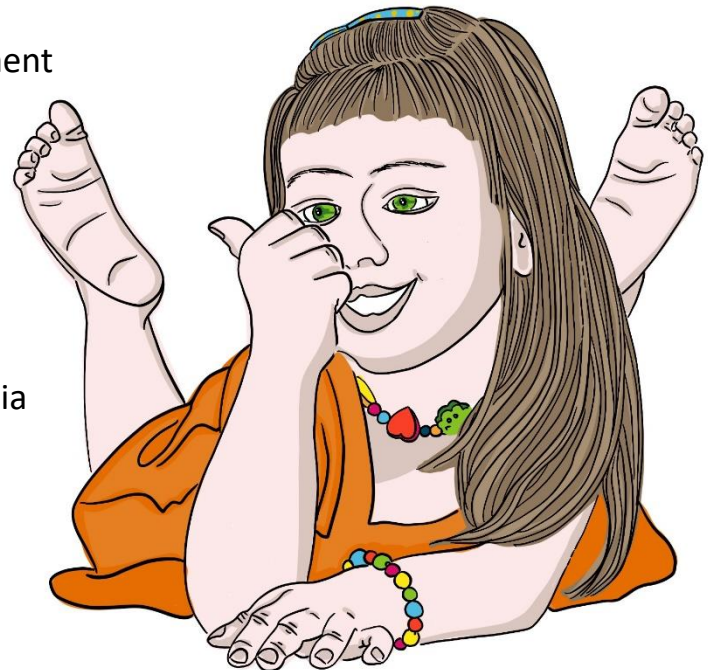
—A la vida has d'aprendre a divertir-te amb el que tens. —Va dir la mare que havia entrat a l'habitació i semblava que li llegia els pensaments. —Si les coses sempre fossin com les imagnes, la vida seria molt avorrida. I mai podrien passar coses noves ni podries descobrir res diferent que no tenies previst.

El nuvolot de la Martina semblava que a poc a poc es feia més petit. Ja no plorava però encara li cremava una mica el pit.

—Però mare, jo volia que la meva festa d'aniversari fos perfecta.

—I ho ha estat.—Va dir la mare somrient—Ha estat perfectament divertida i sorprenent.

Tot d'una la Martina va adonar-se que sí que havia estat divertit allò del pastís, i fins i tot va reconèixer que veure l'avi enfilat a una cadira li havia fet gràcia. La senyora estrangera feia molt riure amb el seu accent...

Però aleshores el timbre de la porta li va aturar els pensaments. Qui deu ser ara? Va pensar. I poc s'hauria imaginat que al obrir la porta trobaria als tiets de Reus amb un petit nadó als braços que venien a felicitar-la.

— Què bonica és — Va dir la Martina emocionada.

I tot agafant la seva nova cosina va adonar-se que mai a la vida hauria pogut imaginar una cosa com aquella. Quina sort que enlloc de disset convidats n'haguessin acabat sent vint. Quina sort que a vegades la vida no és com un la imagina.

Fi.

FAROS

**La guia de la salut i el benestar per als
teus fills**

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS posa a l'abast a través de la seva pàgina web (<http://faros.hsjdbcn.org/>) amb l'objectiu de fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu Barcelona amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixement de qualitat i actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital

